

De l'autora de la saga *Divergent*

VERONICA ROTH

EL FINAL

I ALTRES

PRINCIPIIS

HISTÒRIES DES DEL FUTUR

EL

FINAL

I

ALTRES

PRINC

HISTÒRIES DES DEL FUTUR

VERONICA ROTH

IL·LUSTRACIONS D'ASHLEY MACKENZIE

I P I S

Fanbooks

Títol original: *The End and Other Beginnings: Stories from the Future*

© 2019, Veronica Roth

Il·lustracions d'interior: Ashley Mackenzie

Publicat a través d'acord amb New Leaf Literary & Media,
Inc. through International Editors

© de la traducció: Núria Parés, 2020

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A.,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: març del 2020

ISBN: 978-84-17515-78-2

Dipòsit legal: B. 2.588-2020

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

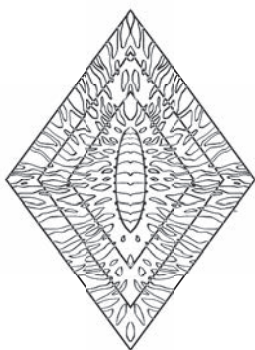
Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública, transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

INÈRCIA

10

LES TEIXIDORES

58

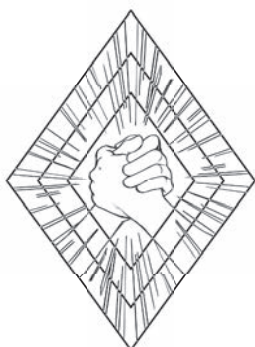
ELS OIENTS

100

DEX

LA VIM I LA VIGOR

140

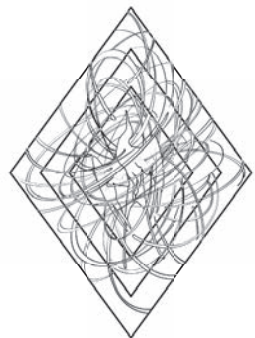
ELS CUIRASSATS

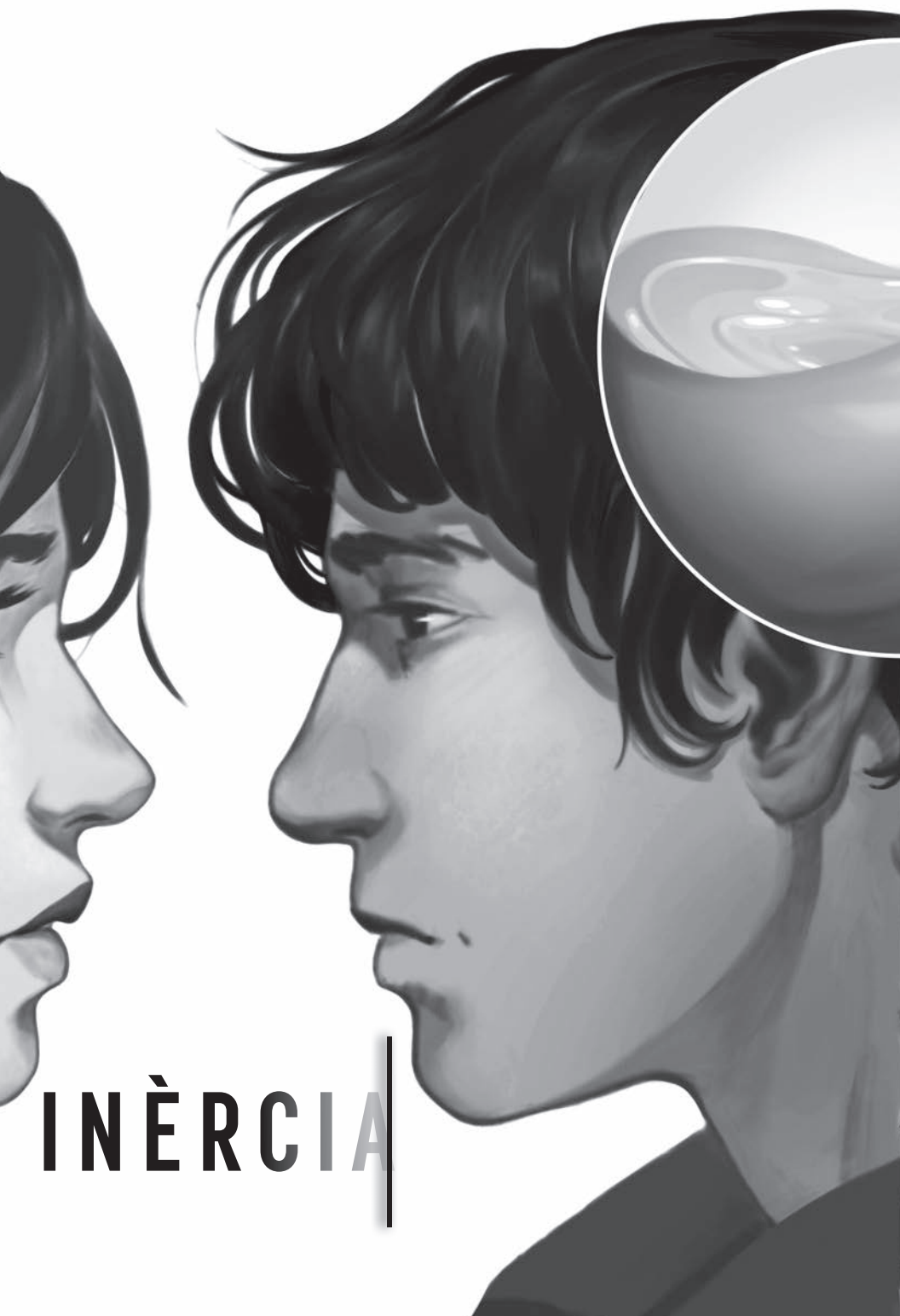
178

EL TRANSFORMACIONISTA

222

INÈRCIA |

Hi deu haver hagut alguna mena d'error —vaig dir. El meu rellotge —un dels digitals antics amb els números vermells— marcava les 2.07 de la matinalda. A fora era tan fosc que no veia el camí d'entrada.

—Què vols dir? —va dir la meva mare, distreta, mentre em treia roba de l'armari. Uns texans, una samarreta, un jersei, uns mitjons, unes sabates. Era l'estiu, i m'havia despertat amb la panxa suada, o sigui que no hi havia cap motiu per agafar un jersei, però no li'n vaig dir res. Em sentia com un peix en una peixera, parpellejant lentament als visitants tafaners.

—Un error —vaig insistir, amb la mateixa veu mesurada. Normalment m'hauria sentit estranya en roba interior davant de la mare, però això era el que portava posat quan em vaig quedar adormida a sobre dels deures d'estiu ahir a la nit, i el fet que la mare em veiés el pírcing del melic que duia des de feia un any era el que menys em preocupava—. En Matt fa mesos que no em parla. És impossible que hagi preguntat per mi. Devia estar delirant.

El paramèdic havia gravat les conseqüències de l'accident de cotxe amb una càmera que duia a l'armilla. A la gravació, en Matthew Hernandez —el meu antic millor amic— aparentment havia sol·licitat la meva presència en l'última connexió, un ritus que s'havia convertit en una pràctica comuna en casos com aquell, quan les proves de l'hospital suggerien que no s'hi podia fer res, independentment de la intervenció qui-

rúrgica. Calculaven les probabilitats, estabilitzaven el pacient tan bé com podien i convocaven les persones escollides, una per una, perquè connectessin amb la consciència del qui amb prou feines vivia.

—No va fer la petició només al lloc de l'accident, Claire, ja ho saps. —La mare intentava ser amable, se li notava, però l'ambient era massa tens. Em va donar la samarreta fent una ullada al pírcing del melic, però sense fer-hi cap comentari. Em vaig posar la samarreta i després vaig agafar els texans—. En Matt ja té divuit anys ara.

A partir dels divuit anys, la gent que volia participar en el programa de l'última connexió —que pràcticament era tot-hom— havia de fer un testament amb una llista de les persones amb qui volia compartir una última visita. Jo no podria fer-lo fins a la primavera. En Matt era un dels més grans de la nostra classe.

—Jo no... —Vaig repenjar el cap en una mà—. No puc...

—Pots dir que no, si no vols. —La mare em va posar una mà a l'espatlla.

—No. —Continuava amb el cap repenjat a la mà—. Si aquesta és una de les seves últimes voluntats...

Vaig callar perquè em notava un nus a la gola.

No volia compartir la consciència amb en Matt. Ni tan sols volia ser a la mateixa habitació que ell. Havíem sigut amics, molt amics, però les coses havien canviat. I ara no em donava opció. Què se suposa que havia de fer, negar-me a complir la seva voluntat?

—El metge ha dit que ens havíem d'afanyar. Volen fer les connexions mentre el preparen per a l'operació, de manera que només teniu una hora per repartir-vos entre tu i la seva mare.

La mare estava ajupida davant meu, cordant-me les sabates, tal com feia quan era petita. Duia el batí de seda estampat

amb flors. Tenia els colzes gastats i els punys esfilagarsats. L'havia vist dur aquell batí cada dia de la vida des que el pare l'hi havia regalat per Nadal quan jo tenia set anys.

—D'acord —vaig contestar. Cada segon era preciós, com cada gota d'aigua quan hi ha sequera.

—Estàs segura que no vols que t'hi porti? —va preguntar.

Jo estava encantada mirant la flor rosa que tenia a prop de l'espatlla, perduda momentàniament en aquell estampat familiar.

—Sí —vaig contestar—. Ben segura.

Vaig seure sobre el paper arrugat i es va estripar quan em vaig moure per estar més còmoda. Aquella llitera no era com les altres on m'havia assegut, per fer anàlisis de sang i exploracions pelvianes i proves de reflexos; era més suau, més flonja. Estava dissenyada per al que estava a punt de fer.

Pel camí, m'havia creuat amb infermeres amb l'uniforme quirúrgic de color blau verd i portanotes a la mà. Amb famílies preocupades, assegudes amb les mans agafades a la falda i el jersei recargolat a sobre. Ens tornem protectors al primer senyal de dolor, ens vinclem endavant per protegir les nostres parts més vulnerables.

No era pas el meu cas. No estava ni preocupada ni espantada; estava entumida. Havia anat fins allà flotant, com un fantasma en una pel·lícula.

La doctora Linda Albertson va entrar amb un termòmetre i un aparell de la pressió arterial a la mà per comprovar les meves constants vitals. Em va fer un somriure tranquil·litzador. Em vaig preguntar si el practicava davant del mirall, amb la mirada suau i el gest amable, per no agreujar el dolor dels seus pacients. Devia ser una operació delicada.

—Cent quinze i cinquanta —va dir, després de mirar-me

la pressió. Sempre diuen això com si se suposés que has de saber què signifiquen aquestes xifres. I després, com si m'haigués llegit el pensament, va afegir—: És una mica baixa, però està bé. Has pres res, avui?

Em vaig fregar els ulls amb la mà que tenia lliure.

—No ho sé. No ho sé... és mitja nit.

—És clar. —Duia les ungles pintades de color blau cel. Se la veia tan correcta amb aquella bata blanca emmidonada i els cabells recollits en un monyo, que aquelles ungles no s'hi adeien gens, amb el seu aspecte. Cada vegada que movia les mans, els ulls se me n'hi anaven sense voler—. En fi, segur que tot anirà bé. No es tracta d'un procediment particularment exigent. —Devia mirar-la estranyada, perquè tot seguit va afegir—: Físicament, vull dir.

—On és ell? —vaig preguntar.

—A l'habitació d'aquí al costat —va contestar la doctora Albertson—. Ja està a punt per al procediment.

Vaig clavar la vista a la paret com si per pura determinació pogués desenvolupar una visió de raigs X. Vaig intentar imaginar-me en Matt estirat en un llit d'hospital i tapat amb una manta verd clar. Estava tan masegat que no el reconeixeria? O les seves ferides eren de les més dolentes, d'aquelles que s'amaguen sota la pell i et donen falses esperances?

La doctora em va connectar als monitors i es va posar en moviment, amb les ungles blau cel agitant-se, donants copets i prement botons. Els elèctrodes m'envoltaven el cap com una corona, una agulla intravenosa em va perforar el braç. Aquella dona era la meva dama de companyia empolainant-me per a un ball.

—Què en saps, d'aquesta tecnologia? —va preguntar la doctora Albertson—. A alguns dels pacients més grans els hem de fer moltes explicacions, però la majoria de vegades amb els més joves no cal.

—Sé que podrem tornar a reviure records compartits, llocs on vam anar, però res més que això. —Els dits dels peus em van tocar les rajoles fredes del terra—. I que passarà més ràpid que a la vida real.

—Exacte. El teu cervell generarà la meitat de les imatges, i el seu generarà l'altra meitat. Els buits els omplirà el programa, que determina, mitjançant la retroalimentació elèctrica al teu cervell, què és el que pot completar millor els espais —va explicar—. Segurament li hauràs d'explicar a en Matthew què està passant, perquè vas davant de la seva mare i els primers minuts el poden desorientar una mica. Creus que ho podràs fer?

—Sí —vaig contestar—. Vaja, no tinc cap altra opció, oi?

—No, suposo que no. —Va prémer els llavis—. Inclina't enrere, si us plau.

Em vaig estirar, tremolant amb la bata d'hospital, i el paper arrugat va tremolar igual que jo. Vaig tancar els ulls. Només seria mitja hora. Mitja hora per dedicar a algú que havia sigut el meu millor amic.

—Compta enrere des de deu —va dir.

Com comptar els passos d'un vals. Ho vaig fer en alemany. No sé per què.

No va ser com dormir, aquella sensació d'enfonsar-te, de pesantor. Va ser com si el món desaparegués a bocins al meu voltant: primer la vista, després el so, després el tacte del paper arrugat i la flonja llitera de l'hospital. Tenia un gust una mica amargant, semblant a l'alcohol, i llavors el món va tornar de nou, però d'una manera estranya.

En comptes de ser a la sala de reconeixements, estava dreta enmig d'una multitud, amb tot de cossos calents al meu voltant, les respiracions accelerades, els ulls clavats en un escenari, tothom esperant mentre els músics es preparaven per tocar. Em vaig girar cap a en Matt amb un somriure, fent saltirons perquè veiés que estava molt emocionada.

Però això només era el record. Ho vaig trobar estrany abans d'entendre per què, i vaig deixar de saltar. L'estómac

se'm va encongir quan vaig recordar que això era l'última connexió, i que havia triat aquest record perquè era la primera vegada que jo sentia que érem amics de debò. Que en Matthew real era allà amb mi, amb aquelles vambes gastades i els cabells negres penjant-li sobre el front.

Els seus ulls van trobar els meus, desconcertats i molt oberts. Al nostre voltant, la multitud no va canviar, i els músics continuaven col·locant els instruments i preparant els amplificadors.

—Matt —vaig dir, amb la veu tremolosa—. Ets aquí?

—Claire —va fer ell.

—Matt, això és una connexió —vaig dir. No podia suportar dir-li que era l'última. De totes maneres, segur que sabia a què em referia—. Estem dins dels nostres records compartits. M'entens...?

Va mirar al seu voltant, a la noia de la seva esquerra amb el cigarret penjant de la boca, amb algunes marques de pintallavis, i el noi prim de davant seu amb la camisa de quadres massa estreta i el pèl facial a clapes.

—L'accident —va dir, amb la veu mandrosa i la vista desenfocada—. El paramèdic em va fer pensar en tu.

Va allargar el braç pel costat del noi prim per tocar la vora de l'escenari amb els dits, que se li van embrutar de pols. I llavors va somriure. No solia fixar-m'hi gaire, en el seu aspecte, però en Matt estava molt guapo aquell dia, amb la pell molt morena després d'haver passat l'estiu al sol, i el seu somriure, en contrast, tan blanc i brillant.

—Estàs... bé? —vaig preguntar. Acabava de descobrir que estava a punt de morir i, tanmateix, se'l veia molt calmat.

—Suposo —va contestar—. Segurament és més pel còctel de medecines que m'han donat que no pas per alguna mena de «pau interior per rendir-me al destí».

Tenia raó. La doctora Albertson devia haver perfeccionat

la singular combinació de substàncies que feia calmar una persona moribunda perquè fos capaç d'apreciar la seva última connexió, en comptes de submergir-se en un estat de pànic. Tanmateix, en Matt no havia reaccionat mai a les coses de la manera que jo m'esperava, per tant, no m'hauria sorprès gens veure que, davant de la mort imminent, estava tranquil com l'aigua estancada.

Em va mirar.

—Aquest és el nostre primer concert de Chase Wolcott, oi?

—Sí —vaig dir—. Ho sé perquè d'aquí a poc la noia del teu costat et farà una cremada amb el cigarret.

—Ostres, sí, la noia que era una joia. Lapislàtzuli. O potser robí.

—No cal que triïs el tipus de joia.

—És el que dius tu sempre.

El somriure em va desaparèixer de cop. Alguns costums de l'amistat són com la memòria motora, que funciona fins i tot quan tota la resta de coses han canviat. Jo sabia totes les nostres bromes, el funcionament i la coreografia de la nostra amistat. Però això no esborrava el lloc on érem ara. A hores d'ara, qualsevol persona normal ja hauria quequejat la segona disculpa, desesperada per arreglar les coses abans que s'acabés el temps. Qualsevol persona normal també hauria estat plorant, sabent que era l'última vegada que veia en Matt.

«Sigues normal», em deia a mi mateixa, desitjant que em vinguessin les llàgrimes als ulls. «Tan sols ara, tan sols per ell».

—Per què soc aquí, Matt? —vaig preguntar. Els ulls ben secs.

—Que no em volies veure? —va dir.

—No és això. —I no era mentida. Volia i no volia veure'l; volia, perquè aquesta seria l'última vegada que el veuria, i

no volia, perquè..., bé, pel que li havia fet. Perquè era massa dolorós i no havia sigut mai el meu fort això d'aguantar el dolor.

—No n'estic pas tan segur, que no sigui això. —Va inclinar el cap—. Mira, és que vull explicar-te una història, simplement. I tindràs paciència amb mi, perquè saps que aquest és l'únic temps de què dispo.

—Matt... —Però era inútil discutir amb ell. Tenia raó, probablement aquell era tot el temps de què disposava.

—Vinga, va. No és aquí on comença la història. —Em va agafar la mà, i l'escena va canviar.

Vaig reconèixer el cotxe d'en Matt per l'olor: galetes passades i un ambientador ranci amb «olor de cotxe nou» penjat al retrovisor. Sota els meus peus cruixien papers arrugats i patates fregides escampades per terra. A diferència dels cotxes nous, tots elèctrics, aquell era un antic híbrid, de manera que feia un soroll entremig d'un xiulet i un brunzit.

El tauler de comandaments li il·luminava la cara de color blau des de sota i li feia brillar els ulls. Havia acompanyat tots els altres a casa —la gent de la festa que vivia per aquella zona— i m'havia deixat a mi l'última, perquè era la que estava més a prop de casa seva. Ell i jo no havíem parlat mai de debò abans d'aquella nit, quan vam coincidir en una partida de *strip poker*. Jo havia perdut el jersei i els dos mitjons. Ell estava a punt de perdre els calçotets quan va anunciar que era hora de tornar a casa. Que oportú!

Fins i tot en el record, em vaig ruboritzar pensant en la seva pell nua a la taula de pòquer. Tenia el cos típic d'una persona que acabava de fer l'estirada, llarg i malgirbat i una mica encorbat, com si se sentís incòmode amb l'altura que havia adquirit.